

— Am onoarea să vă prezint situația economiilor din secția mea!

Unui curier care urmează școala serală și a primit o notă proastă la teza de română

*Ai fost la I.D.R.C.Z.-et,
Apoi la O.R.P.D.C.
Azi te-ncurcași în alfabet
Și te mai miri... D.C.*

Unui taciturn

*Știi doar să taci, de lemn,
(Ce patimă!)
In scris ai fi, ca semn,
O... cratimă.*

Unui birocrat care nu rezolvă la timp cererile cetățenilor

*Scrie-mi rezoluția
Astăzi pe petiție;
Dă-mi, te rog, soluția
Fără... re-petiție!*

Unui autor de articole despre poezie în care înșiră, după o ierarhie a prudenței, numele poezilor.

*O, fii prudent, în șirul tău
Cum pui și scunzii și înalții!
Cu mine chiar te-ai pune rău
De nu m-ai trece la... „și alții“.*

Unuia care injură „ca la ușa cortului“.

*Văd că ți-ai creat confortul
Să deșerți ce ai în gușă:
Cum nu are ușă cortul
Tu injuri la... orice ușă.*

Șapte zile la rînd cineva m-a sunat din greșeală la telefon. Dar într-o opta...

*Azi nu-mi găsec în casă locul,
Nu scriu, nu dorm — ce mai canon!
Cu ce-ți greșii, bătu-te-ar focul,
Să nu-mi greșești la telefon?*

Unui leneș la spălat, ca de altfel în toate...

*Cînd cu potopul din odaie
Ți-am înțeles întreg regretul:
Să mai închizi și robinetul?
N-ajunge că faci... baie?!*

După un articol plin de laude despre un volum „plin de sensuri“.

*S-au extras atîtea sensuri
Din volumul amintit,
Că ajuns pină la mine
Este absolut... golit.*

Citind memoriile unui fotbalist

*E limpede ca soarele:
Ne demonstrezi precis
Ce rol joacă picioarele
Ades in... manuscris.*

EUGEN FRUNZĂ

ȘTEFAN LUCA

Lucrurile s-au petrecut mai de mult. Nici nu știu dacă se plătește să le mai pomenim. Dar, nu strică, cine știe dacă pe ici pe colo...

A fost așa că au mai rămas patru zile lucrătoare pînă la sfîrșitul trimestrului. Raportul de activitate al unei secții nu exista încă nici în faza de schiță, adică plutea în aer. Luați cu alte treburi oamenii s-au trezit că termenul de predare le-a ciocănit în ușa, iar ei...

Le-am aflat toate acestea din gura omului de la birou. Se vede că tare îl încurcam, fiind de față la toate. Se purta, nimic de zis, cu atît mai frumos, mă îmbia cu țigări, am băut o cafea neagră, tare, am flectărit de una-alta. În cîteva rînduri s-a scuzat.

— Georgescule, cum stai?

— Lucrăm. Mai avem de obținut date din trei comune.

— Grigorescu a scris ce avea?
— Într-o oră e gata.
— Să vină toți la ora 11, la mine.

La ora 11, pe masa lui de lucru, așezate teanc, colile raportului. Îl încurcam, vădit. Tare ar fi vrut să rămînă singuri. Se simțea că numai de mine n-aveau ei nevoie. Dovadă că mă tot îmbiau cu țigări și m-au întrebat dacă nu cumva mi-i dor de încă o ceșcuță de cafea neagră. M-am făcut că nu înțeleg.

Se citi raportul. Șeful secției nu era, nu era deloc mulțumit.

— Generalități. Raportul ăsta se scaldă în vorbe. Zeamă lungă. Unde-s problemele secției, concret, cu documentația necesară? Se vede, tovarășii, că acest raport a fost lucrat în pripă, ca o haină croită prost, necusută la subsuori. Nu-i închegat, nu-i un tot. De cite ori am spus!

Socoti ceva în gînd, apoi zise:
— Miine la 10 dimineața să fie completat, rezolvate observațiile.

Am rămas din nou singuri.

— Ce să faci?
Ba du-te acolo, ba vezi de cutare, mă luai cu altele. Cîte n-am pe cap!

Ne-am văzut și a doua zi. Raportul era tot pe masă.

— E mai bun? l-am întrebat...

— O leacă. Dar n-am încotro. Trebuie să-l trimit, că a trecut termenul.

— Ce să-i faci, i-am zis, așa a pățit o dată și Tindală. Ai zis, zeamă lungă. Asta mi-a amintit de el.

S-a arătat doritor să afle ce și cum.

— Într-o zi, Tindală se întorcea din sat cam pe la prînz. Cercase la cîțiva vecini cîte-un păhăruț de probă, gustase jumări, cîrnați, niște costițe, mă rog, cum se întîmplă iarna. Acasă, vrei nu vrei, te așezi la masă. Nevastă-sa-i pune dinainte o strachină de ciorbă. Tindală strîmbă din nas. Nu-i place. N-are gust, e veche, sleită, nu-i ceea ce, în general, trebuie să fie o ciorbă bună și-n special o ciorbă de fasole.

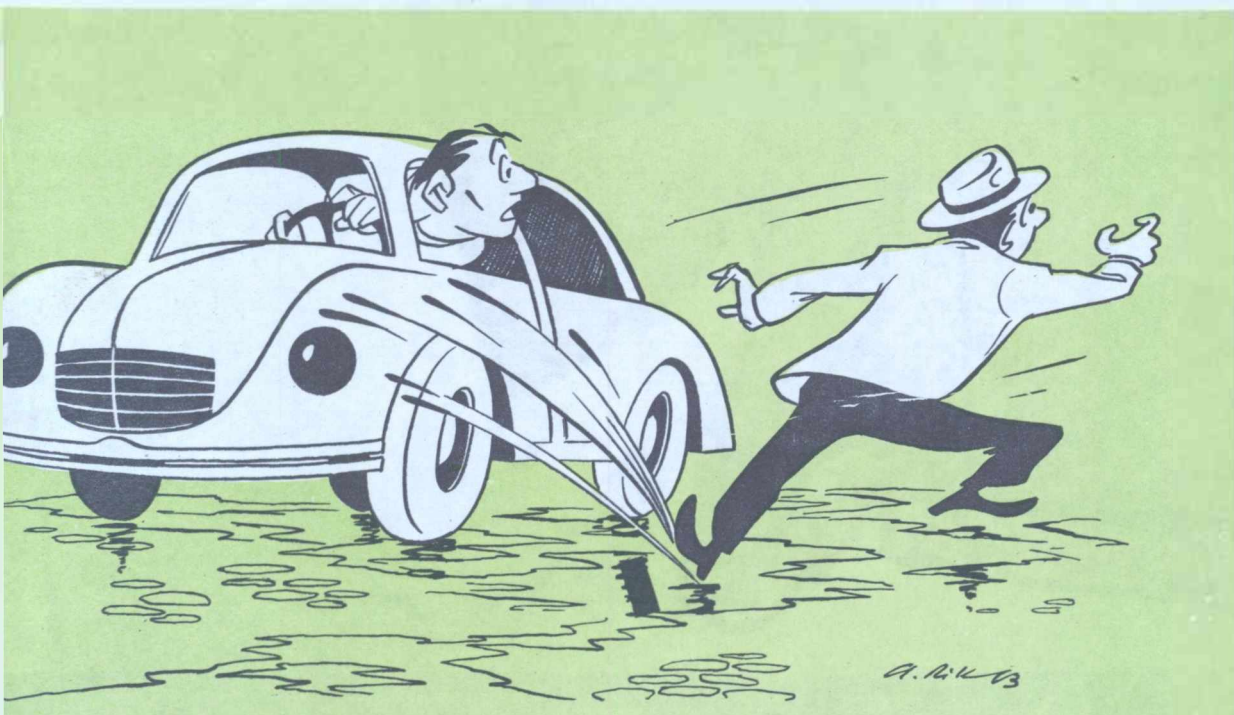
Nevastă-sa nu zice nimic. Îi ia strachina dinainte și-o duce în cămară, să stea la rece. A doua zi, Tindală avea treabă pe cîmp. Căra gunoiul pe tarla. S-a luat cu munca și pe la amiază simte un gol la stomac. Se abate pe-acasă. Nevastă-i toarnă într-o strachină. El mîncîncă, soarbe cu poftă, mai cere o strachină.

— Asta zic și eu zeamă de fasole!

— Tot cea de ieri, bărbate! Numai că atunci nu trecuse termenul ca să ți se facă foame.

— Așa zic și eu, încheie Tindală. Nu era nici mai bună, nici mai rea ciorba, dar trecuse termenul.

Și, poate pe ici pe colo se mai găsește cîte-un Tindală. Nu?

ȘOFERUL: — Alol De ce nu micșorezi viteza?...

Desen de RIK AUERBACH

Amintiri despre CARAGIALE

L-am cunoscut în trecut, în vara lui 1911, când se desfășurau la Blaj, pe Cîmpia Libertății, serbările aniversării celor cincizeci de ani de la înființarea „Astrei”, Asociația română de teatru și cultură a Transilvaniei.

La banchetul oferit de conducerea „Astrei”, publicistul ardelean Ion Scurtu a ținut să ridice un toast în cinstea a doi oaspeți de peste munți.

— Închin paharul meu în sănătatea marilor noștri umoriști I.L. Caragiale și George Ranetti, aici de față!

Caragiale a bătut cu pumnul în masă, s-a ridicat și a protestat:

— Eu nu sint un umorist! Eu sint un profund sentimental!

Într-adevăr, cei ce l-au cunoscut mai de aproape pe „conu Iancu” știu că omul acesta dirz, cu replica incisivă, cu o permanentă combativitate sarcastică, era plin de frumuseți sufletești, înduioșări, afecțiuni, imagini poetice, compasiune.

Revoltat în permanență împotriva prostiei și răutății omenești, el împerechea replica usturătoare cu alta, ștregărească, drăgălașă și, nu o dată, părintească.

În acea memorabilă noapte de la Blaj, în grădina răcoroasă a scriitorului Al. Ciura, maestrul, în cămașă, a vorbit neobosit pînă la ziuă. Sărea de la un subiect la altul, cu o facilități și o vervă extraordinare.

Evoca umbra gigantică a lui Beethoven, imaginînd cum s-au întilnit pleiade, cum s-au încrucișat constelații, ca să dea naștere titanului.

Auzind un lătrat depărtat, Caragiale s-a oprit o clipă din dizertație ca să exclame:

— Cîinele e prietenul cel mai vechi al omului. Umblau amîndoi prin păduri să-și caute hrana. Cînd a putut omul să-și încropească o gospodărie, a venit la casa lui pisica și femeia.

★

Prin martie sau aprilie 1912, Caragiale s-a reintors ultima oară în țară, de la Berlin, unde se instalase în 1905.

I-am fost prezentat în fața palatului de azi al republicii.

— Tu ești Eftimiu? Țara asta are doi scriitori, pe mine și pe tine!

M-am uitat la spate să văd cui se adresează maestrul și, fiindcă nu era nimeni am luat asupra mea măgulitoarea apostrofă.

Am intrat apoi, cîțiva pași de palat, la cafeneaua „Imperial”, unde l-am găsit pe Octavian Goga.

Încă emoționat, entuziasmat de elogiile auzite cîteva minute mai înainte, i-am comunicat și lui ce-mi auziseră urechile.

— Ascultă, Tavi, ce-mi spuse adineauri Conu Iancu: țara asta are doi scriitori, pe el și pe mine!

— Și mie tot așa mi-a spus! replică Goga calm.

Mai tîrziu am aflat că maestrul se adresase la fel și poetului Radu D. Rosetti. De rîndul acesta, Caragiale se exprimase în franțuzește:

— Il n'y a que moi et toi et, surtout, moi!

Adică:

— Nu există decît eu și cu tine și mai ales eu!

★

Caragiale se lăuda cu franțuzeasca lui. Odată s-a luat la harță, pe această temă, cu bunul său prieten Delavrancea. Autorul „Viforului” susținea că trebuie să stai ani întregi la Paris ca să ajungi să cunoști la perfecție limba lui Racine.

— Eu n-am fost acolo, nu mi-am făcut studiile ca tine la Paris, dar știu mai bine franțuzește! îi replică nenea Iancu.

Și, sub arbitrajul lui Al. Vlahuță, care-i iubea deopotrivă pe amîndoi, se puseră la un concurs traducînd din romînește o jumătate pagină de proză.

Delavrancea a făcut trei greșeli gramaticale, iar Caragiale numai două.

De atunci, de cîte ori se vedeau, ba și cînd îl chema la telefon, conu Iancu își interpela concurentul:

— Cum stăm cu franțuzeasca, Barbule?

★

Caragiale avea o mare admirație și un adînc respect pentru B.P. Hajdeu.

În urma morții fiicei sale adorabile, Iulia, poeta de mare talent, neconsolatul părinte căzuse în misticism. Învrtea mesele, invoca spiritele de dincolo de lună.

Pe vremea aceea, Caragiale ținea o berărie în piața teatrului, lîngă faimoasa cafenea Fialcowski.

Odată i-a spus lui Hajdeu:

— Vino și pe la mine, la berărie, boierule! Am o masă bătută în cuie. Dacă o-nvrîtești și pe asta, mă fac spiritist!

★

În restaurantul gării Ploiești, ținut de criticul Dobrogeanu-Gherea, prieten al lui Vlahuță, Delavrancea și Coșbuc, autorul „Scrisorii pierdute” fu imbrîncit de un cetățean grăbit.

— Ce dai peste mine, tinere? îl apostrofă Conu Iancu.

La o replică nepoliticoasă a junelui, maestrul izbucni:

— Știi cine sint eu? Eu sint Ion Luca Caragiale!

— Și eu sint Vasile Alecsandri! îi răspunse luindu-și tîlpășița tînărul cetățean care credea că bătrînelul acela mărunțel, cu ochelari, își bate joc de el...

Unor unități care tărăgănează reparațiile

Adevărata firmă

Desen de C. CAZACU

Desen de N. CLAUDIU

PREFERINȚA-I PREFERINȚĂ

EA:— Ajutooor! Nu, nu d-ta, celălalt!!! Știi, nu-mi plac blonzii ..

La cincisprezece ani, din școală,
Cu versuri mici și înflorite
Caligrafie întâia coală;
I s-a răspuns: „Nu. Dar promite”.

Și peste zece ani de trudă,
Pe mari caiete înnegrite
I s-a răspuns: „Poema-i crudă,
Talentu-i fraged, dar... promite”.

La patruzeci de ani, surpriză,
Avea cinci cărți netipărite
Și un roman de analiză
Calificate cu... „promite”.

La semicentenar, opt drame
Stau în sertare, isprăvite,
Și comedii trei kilograme
De manuscrise cu... „promite”.

La șasezeci de ani transcrise
Esseuri, amintiri dospite
Din arderea atîtor vise,
Etichetate cu... „promite”.

Cu părul alb, în loc de rime,
Cu forțe reîntinerite,
A scris scenariu lungi de filme
În patru serii cu... „promite”.

Și cum din vin hibrid se face
Oțetul fin, prins de ispite
În critică pana-i dibace
Se avîntă tot cu... „promite”.

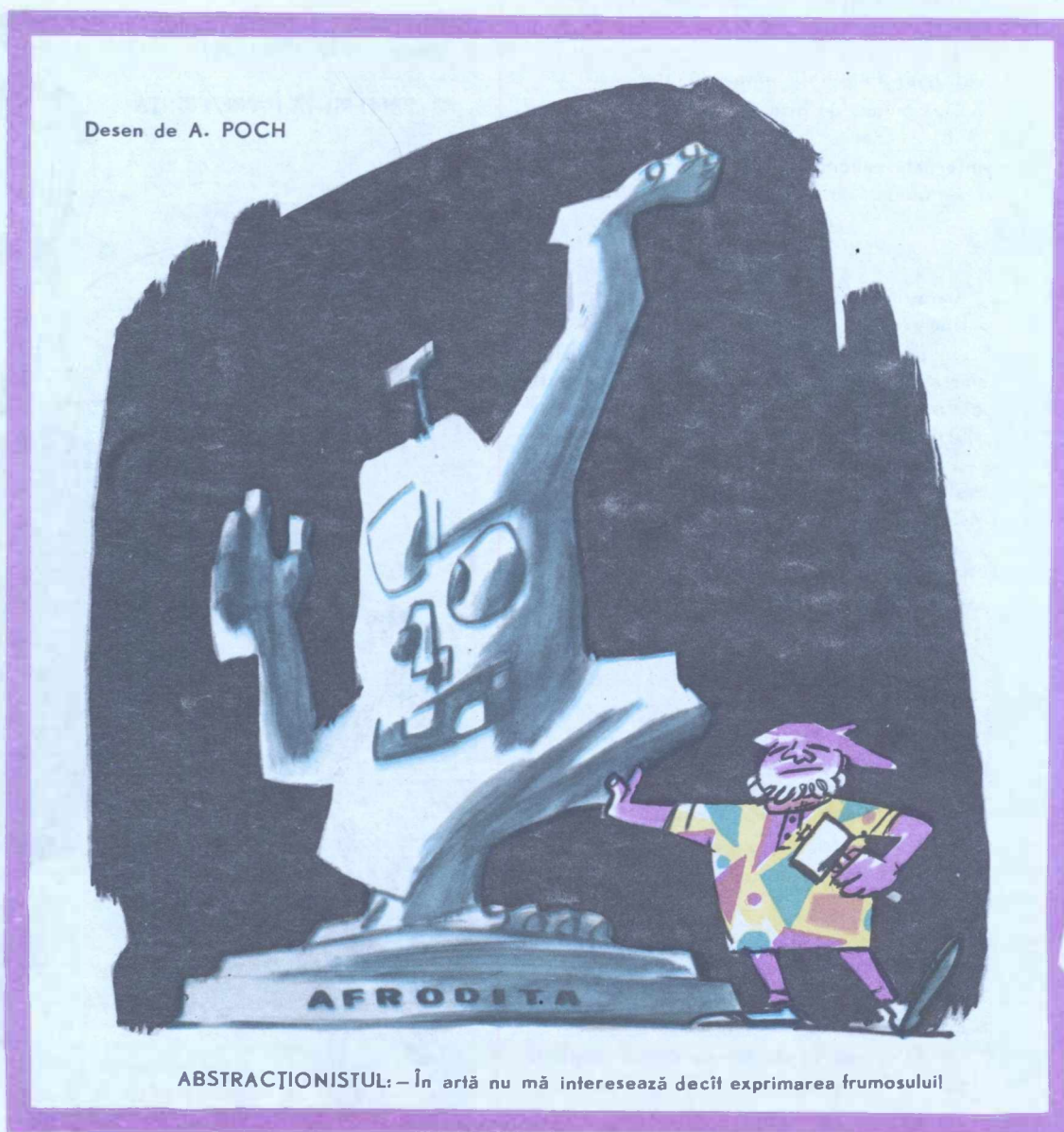
Pe opera-i definitivă
Din manuscrise colbăite
Păianjenii au prins misivă:
„N-o tulburați, că mai promite”.

Și pe mormîntu-i astăzi scrie
Cu slove reci și aurite:
„Chiar și din neagra veșnicie
Maestru' hotărît... promite”.

NICOLAE TĂUTU

- Cum adică, nu mai lucați?!
- Azi nu. Dumneafă nu auzi: e ora trei.

D e I O N D E S P R E

Totul a început cum nu se poate mai ciudat. Aici am întilnit niște imagini extraordinare, care la un moment dat m-au făcut să cred că visez. Astfel, mergînd pe aleile populate de diverși trecători, un pompier mi-a cerut politicos un... foc, un mușchetar m-a întrebat care-i rezultatul meciului Flacăra-Roșie-Petrolul, iar un vagabond simpatic mi-a oferit mașina lui proprie pentru întorcerea mea la București. Eram pe platoul Studioului cinematografic de la Buftea.

Intrînd într-una din clădiri, pe care mi-a indicat-o un portar de fotbal, am făcut cîțiva pași și am ajuns în... lună.

- La mulți ani! am spus eu deschizînd ușa biroului pe care se afla scris titlul filmului „Pași spre lună”. Un om în vîrstă, înalt, prietenos, îmi mulțumește, zîmbînd.

- Dumneavoastră sinteți tovarășul Popescu?

- Da!

- Desene animate?

- Sigur.

Am auzit eu că la Studioul București se fac niște trucaje grozave dar de data aceasta mi se părea totuși exagerat.

- Nu prea arătați tînăr...

- Cred și eu. Dar pentru vîrstă mea am pretenția că mă țin bine...

- Tovarășe — mă supăr eu. Sînt de la „Urzica” și nu-mi arde de glume.

- Foarte rău. Știam că e o revistă de umor...

- Vreți să-mi explicați cum se face că, avînd 40 de ani, arătați atît de... mare? Sînteți deghizat? După toate cîte le-am văzut pe-aici n-am fi de mirare...

Interlocutorul meu zîmbește:

- Exact. Sînt „deghizat” în tătăl lui Gopo pe care îl cauți, probabil. Deci sînt tot Popescu, și tot... desene animate.

- Lucați și dv. în Studio?

- Da. Mă ocup cu desenul încă din tînețe. Acum lucrez alături de fiul meu.

În același moment intră în birou un bărbat tînăr, înalt — semînd leit cu pozele din ziare.

- La mulți ani, tovarășe Popescu! îl recunosc eu.

Mă privește mirat:

- De ce?

- De curînd ați împlinit 40 de ani.

v o r b ă c u POPESCU-GOPO

URTĂ ISTORIE CU UN OMULEȚ CARE OLINDAT LUMEA ÎNTREGĂ

— Așa e — zîmbește Gopo. Era
înt p-aci să uit. Dar dumneata de
unde știi?

— Un reporter trebuie să știe tot.
Sînt de la „Urzica“.

— Și doriți un interviu? Anul
nașterii îl cunoașteți, restul filme,
filme și iar filme.

— Dar nu pot face un interviu
amintind doar că v-ați născut în
anul 1923. N-are nici un haz. Mă
înterează activitatea dv.

Ion Popescu-Gopo se întunecă la
față ca o secvență din „Furtuna“

— Și, bănuți că activitatea mea
e... haz? Foarte bine. Atunci,
poftiți cu mine în Studio.

Întind în sala cu ecranul mic,
asist la un film de desene animate al
tînărului regizor Artin Badea. Filmul
e urmat de discuții în care inter-
viuevatul meu răspunde altora la
întrebări. Notez însă și eu o constatare:
ajută cu multă tragere de inimă
regizorii tineri. După film în-
trăm într-altă sală unde vizionăm
niște probe de peliculă din care,
personal, nu înțeleg nimic. După
cum se supără sau se bucură Ion
Popescu-Gopo bănuiesc că trebuie să
fie vorba de ceva foarte important.

Leșind la lumină întreb neliniștită:
— Acum putem sta de vorbă?
— Cum să nu — poftim în birou.
Deschid ușa și... mă retrag strategic;
în cameră sînt mai multe
persoane cu caiete și creioane în
mînă.

— Am greșit biroul — îi atrag
eu atenția lui Gopo. Aici se ține
o ședință.

— Evident. E o ședință de producție
a filmului la care lucrez: „Pași
spre lună“. Nu e nici o greșală.

Ședința care urmează e cea mai
originală din lume. Dialogurile se
desfășoară cam în felul acesta:

— Ce facem cu scara pentru lună?
— Nu ne-a venit încă lemnul de
la Timișoara.

— De ce nu insistați? Acum trece
luna și noi tot la începutul Lunii
sîntem.

Pentru un profan o asemenea ședință
„rebus“ e foarte oșobitoare. Filmul
„Pași spre lună“ solicită discuții
însă din ce în ce mai aprinse.

— Nați vrea să faceți cîtiva
pași și spre interviul meu? îl rog
eu pe animatorul discuțiilor de mai
sus. Peste cîteva minute, în sfîrșit,
rămînem singuri.

— Ei, cum vi se pare? Are vreun
haz activitatea mea?

— Dimpotrivă — e foarte serioasă —
încerc să repar greșeala de la început
și pentru ca să nu mai potă interveni
vreo nouă activitate neprevăzută mă
grăbesc să-l întreb:

— Ce-ați făcut după terminarea
specializării la Moscova? Ați lucrat
direct în cinematografie?

— Nu. Am lucrat un timp în
presă, am ilustrat și cărți. Printre
activitățile de atunci e inclusă și
colaborarea mea permanentă la
„Urzica“. Din păcate un timp foarte
scurt...

— Știam, dar v-am lăsat să vă
faceți... autocritica. După rezultatele
pe care le-ați dat în cinematografie,
„Urzica“ însă vă iartă... lipsurile.
Care au fost primele dv. filme de
desen animat?

— „Rățoiul neascultător“, „Albina
și porumbelul“, „Doi iepurași“
etc. etc... total 13.

— Fiind la început, n-aveau
probabil o importanță prea mare?

— Tocmai pentru că erau la început
aveau o deosebită importanță. De-
altfel, pentru această muncă mi s-a
acordat în anul 1952 titlul de Laureat
al Premiului de Stat.

— În fruntea filmelor care au urmat
a fost mi se pare... „Marinică“.

— Da — i-am dat ocazia lui Marinică,
zis codașul, să fie în fruntea
afișului, de asemenea și în filmul
„Șurubul lui Marinică“.

— Care e primul film de proporții
mai mari?

— Am încercat formula filmului
animat, îmbinat cu actori, în „Fetița
Mincinoasă“, care ne-a adus și
prima distincție internațională la
Festivalul de la Edinburg.

— Decî „Fetița Mincinoasă“ nu
v-a... mințit. Care e data istorică a
„Scurtei istorii“?

— 1957.
— Mi-a plăcut expresia unui
cineast american după vizita pe care
ați făcut-o în S.U.A. V-a numit
Gopo-Sapiens.

— Nu știu cît sînt de „înțelept“
— dar munca mea o fac cu pasiune.

— Filmul „S-a furat o bombă“ a
urmat curînd după...

— Iertați-mă că vă întrec. Cred
că-mi imaginez restul întrebărilor
și dacă vom continua așa vom face
o statistică și nu un interviu. Să

GOPO văzută de NELL COBAR

vorbim despre altceva. Despre:
umor!

— Ce părere aveți despre umor?
— Mi-e drag după ce rid.

— Dar înainte?

— În cele mai dese cazuri mă
face să transpir.

— Trebuie să fie interesant cînd
priviți pe cineva care fabrică umorul.

— Să știți că umorul este o meserie.
Se spune despre unii oameni că au
umor nativ. Este adevărat, numai că
umoristul din naștere își face pe
nesimțite un instructaj conștient sau
inconștient, își strînge un bagaj de
anecdote, crează o metodă în a le
povesti, studiază auditoriul, prezintă
glumele cu un aer degajat și totuși
calculat, desfășurîndu-le în anumită
ordine, ținînd seama de timp, de loc,
de cauză etc. Umoristul nativ, dacă
vrea sau nu vrea să recunoască,
este un artist, are repertoriul și mici
spectacole pe care le provoacă. În
această categorie nu intră caraghioșii!

— Caraghioșii?

— Da, cei care prin înfățișarea lor,
prin comportarea lor, prin gafele pe
care le fac, dintr-un insuficient control,
oameni ușuratici care accentuează
defectele neapelînd la inteligență
pentru a le atenua, a le înlătura.

— Cum îl categorisiți pe Chaplin
în cazul acesta?

— Foarte bun exemplu. Charlot,
personajul intruchipat de Chaplin,
este un caraghios, mic, cu picioare
strîmbe, îmbrăcat grotesc și specialist
în tîmbe. Publicul l-a aplaudat pe
acest caraghios tocmai pentru lupta
lui de a nu fi caraghios — publicul a
descoperit în acest personaj o inimă —
o inimă de aur, un creier întotdeauna
preocupat pentru adevăr, pentru a
se ajutură și a ajutură și pe alții.
Aceasta a aplaudat publicul la

Charlot. Acesta este marele merit
al marelui umorist Chaplin.

— Aș vrea să întreb ceva despre
umorul dv.

— Am și eu umor: îl studiez pe
Chaplin ca să-l întrec.

— Aș mai avea o întrebare: care
este momentul umoristic care vă
place mai mult din „S-a furat o
bombă“?

— Un moment care n-a apărut în
film: șeful bandei este surprins de
proprietarul de bombe, tocmai cînd
fura bomba. Proprietarul de bombe,
bogătașul acesta, avea un picior de
lemn cu articulațiile neune care la
fiecare pas scîrțîia îngrozitor; am
voit să accentuez lipsa de omenesc
a acestui fabricant de bombe care
iubea mai mult banul decît propria
sa ființă, menținîndu-și o proteză
veche și neîngrijită. Surprinzînd
hoțul, proprietarul de bombe îl lovea
în spate tocmai cu piciorul de lemn,
dar piciorul vechi și putred se des-
compune în multe fiare și șuruburi
care îi cad din pantalon. Proprietarul
de bombe e complet uluit, dezarmat,
hoțul se întoarce furios — urmează
răzbunarea: hoțul apucă
sadice unul din șuruburile protezei,
și sub ochii îngroziți ai proprietarului
de bombe, îl aruncă în canal.

— Și de ce nu a apărut în film?

— Pentru că acest moment l-am
găsit după premieră. Să știți că de
foarte multe ori, fiind în contradicție
cu colegii din cinematografie —
munca la scenariu continuă chiar
cînd filmul a intrat în arhivă.

— La ce lucrați acum?

— La o comedie serioasă: „Pași
spre lună“.

— Va fi la înălțime?

— Nu știu încă, dar aș vrea să
fie o lună plină... de premii.

— Ce proiecte aveți pentru viitor?

— Să termin... acest interviu.

— V-am obosit prea mult?

— Nu, dar un interviu de lung
metraj ar putea să plictisească, și
citorii n-ar ști cine e de vină,
eu sau...

RODICA T. FLOREA

STAVRACHE

de I. PELTZ

Nu l-am mai văzut de mult pe tovarășul Stavrache, fostul meu coleg de școală primară.

Auzisem că lucrase cîndva la Combustibilul București, apoi la o librărie, și în cele din urmă achizitor de cartofi: toată ziua, bună ziua, în tren.

Într-o zi, pe cînd mă aflam la restaurantul gării, în așteptarea soacrei mele, care venea la noi pentru o lună, — cineva mă bate pe umăr. Întorc capul: Stavrache.

— Bine că te găsi, răsufli el ușurat. Ce vin e asta de-l bei?

— Dealu Mare, zic, e foarte bun!

— Mda, face Stavrache și pe față i se așterne un zîmbet ocrotitor, da' eu am să te invit

Poetul Romulus Cîrjan își biruie timiditatea:

— Vin, rostește el în șoaptă.

— Atunci... fii miercuri seara acasă. Am să-ți telefonez ca să *perfectăm* întîlnirea.

Între timp apare și responsabilul restaurantului.

— Dumitale îți place un vin de Cotnar? îl întrebă amicul. Cu medalie!

— Așa... un păhărel, răspunde tovarășul responsabil cu sfiiciune, ce să zic — îmi place! Un păhărel!

— Un păhărel? se supără Stavrache — o sticlă îți dau!

— Așa-i?

La masă se așază un actor — prieten cu noi.

Stavrache îl stîrnește:

— Mă, dragă, tu ești amator de-un Cotnar?!

— Da, incuviințează actorul.

— E, atunci vino la mine joi la dejun.

Și arătîndu-mă cu degetul:

— *Să-ți spuie și el: Cotnar! Cu medalie!*

— Joi am repetiție!

— Ce repetiție, dom-le, ce repetiție!

Spuie că ești bolnav și gata!

— Biine!

Peste trei luni, mă aflam în restaurantul gării. (Îmi conduceam soacra, dumnezeu s-o ție — la altă fiică a ei din Buzău).

Cineva mă bătă pe umăr. Întorc capul: nu, nu era Stavrache, era un vechi prieten de-al meu din Arad.

Părea indispus:

— Ce s-a întîmplat, frățieoare? îl întreb.

— Ei, plictiseli! Îl cunoști pe Stavrache?

— Cum nu? Ce-i cu el?

— Mi-a făcut-o! Mă întîlnește tot aici într-o zi de marți și cum mă vede mă invită la el...

— Joi?

— Da, joi, de unde știi? Cică are un Cotnar cu medalie. Eram cu nevasta, cu doi cumnați și cu un unchi.

— Și i-a invitat pe toți?

— Pe toți...

— Și?

— Și... nimic! Am așteptat, toți, la hotel, miercuri seara pînă tîrziu după miezul nopții, să ne dea un telefon. I-am telefonat eu. Mi-a răspuns o voce feminină, cam acră.

— Stavrache nu-i acasă. E plecat de trei zile...

— Plecat?

— Da, de ce vă mirați? N-are voie omu' să plece în concediu? E la Vatra Dornei... Sănătatea înainte de orice!

Și trînti receptorul în furcă...

În clipa aceea se așază la masa noastră alt amic, contabil la o întreprindere din Brașov.

— Ce vînt te-a adus la București? îl întreb.

— Am avut o delegație, îmi răspunde. Miercuri mi-am terminat treaba și trebuia să mă înapoiez la serviciu, dar...

O clipă obrazul i se întunecă...

— Dar — ce?

— Dar... m-a invitat un amic, Stavrache, la un pahar de vin...

— Cotnar, cu medalie — nu? îl tai.

— Exact!... pentru joi, la dejun... Îmi spunea că-mi dă miercuri seara telefon la hotel... Și aveam și bilete la „Hamlet“... Pierdui biletele... pierdui și trenul...

...Peste zece ani mă aflam la restaurantul gării — nu vă mai spuie că așteptam pe soacră-mea — dumnezeu s-o ție — cînd cineva mă bate pe umăr. Întorc capul: Stavrache!

— Bine că te văd, iubitul, izbucnește el fericit, te caut de-o veșnicie... Joi la dejun poți veni la mine?... Am un Cotnar... Cu medalie...

la un vin... n-ai băut în viața ta așa vin: Cotnar, cu medalie. Joi, la dejun, e bine?

— Bine, incuviințez eu.

— Te rog, însă ceva: fii miercuri seara acasă. Am să-ți telefonez ca să *perfectăm* întîlnirea.

— Foarte bine, zic, am să fiu!

Miercuri seara anunț familia:

— Mîine la dejun am să întîrzii. M-a invitat Stavrache la un pahar de vin, Cotnar — cu medalie... Acu' aștept telefonu' lui ca să *perfectăm* înțelegerea!

...Am stat de veghe pînă la ora două după miezul nopții... Amicul nu mi-a telefonat.

După o lună mă aflam la restaurantul gării s-o conduc pe soacră-mea înapoi acasă.

Cineva mă bate pe umăr. Întorc capul: Stavrache!

— Te rog să mă ierți, spune el, atunci am fost la Ciorogirla.

Își scoate carnețelul.

— Joi, la dejun, ești liber? Am un Cotnar, mă, să dai cu căciula în cîini! Vii?

— Am să vin, zic, resemnat.

Amicul meu își face o însemnare în carnețel.

— Știi ce te rog? Fii miercuri seara acasă. Am să-ți telefonez ca să *perfectăm* înțelegerea! Nu te superi?

— Vai de mine!

În timp ce vorbeam apare și poetul Romulus Cîrjan, care ia loc la masă.

— Nu vă stingheresc? ne întrebă el, sfios.

— Da' de unde, se înveselește Stavrache și — după cîteva clipe:

— Romică, dragă, tu ești liber joi, la dejun? Am un Cotnar cu medalie... ceva extra... Vii?

Și zăbind pe unul din ospătarii cunoscuți:

— Și dumitale îți dau!

Adresîndu-se tovarășei de ia casă:

— Dumitale îți place un pahar de vin?

— Nu obișnuiesc!

— Ei, asta-i! Cotnar? Cu medalie? Îți aduc o sticlă! Ai să mă pomenești!

...După o lună, pe

cînd mă aflam la restaurantul gării în așteptarea soacrei mele

care venea iar la noi să ne facă, săraca, o bucurie — cineva mă

bate pe umăr. Întorc capul: Stavrache!

— Să mă ierți, se

grăbește el să mi-o ia înainte, am avut tocmai atunci, în

miercurea aia — ții minte? — o nuntă în familie... Ce puteam face? Da' de astădată

nu-mi scapi!

Între timp la masa noastră s-au mai așezat

cîteva prieteni.

— Miercuri seara, mi se adresează

Stavrache, făcîndu-și o însemnare în carnet,

te rog să fii acasă. Am să-ți telefonez...

Se întrerupe din scris, ridică ochii spre

ceilalți de la masă:

— Mă fraților, vouă vă place un pahar

cu vin?

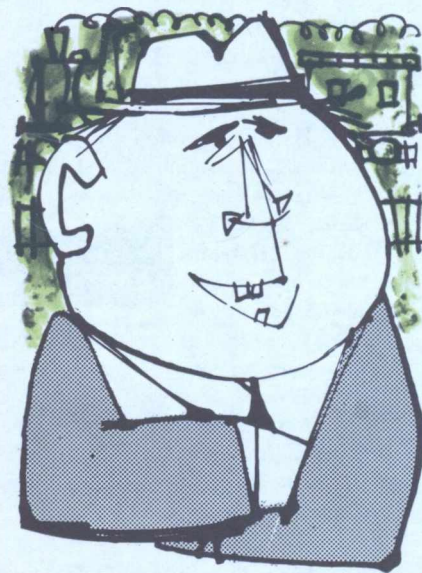
Unul răspunde pentru toți: — Da, ne

place!

— Foarte bine! Am un Cotnar... ceva ce

n-a văzut Parisu'... Întrebați-l și pe el!

Și mă arată cu capul.

DE PROFUNDIS

—Pseudo-cronică literară—

De la-nceput consider că romanul Pe care ni l-a dat „Scriitoreanu“ Intitulat:

„Pe malul lacului secat“
E-o genială simbioză
De poezie și de proză.
Analizându-l obiectiv
El reprezintă-un salt calitativ
Imens...
Eroul, emotiv intens,
Pornește într-o dimineață
Cu ceață,
Spre ea... (pe care într-o seară
De primăvară,
O cunoscuse la chermiza
Din parc)...
Aicea antiteza
Dezlănțuie un strict
Conflict,
Un cataclism de sentimente
Incandescente.
Și ea și el
Pornesc din micul orașel
Pe-un șantier:
Ea betonistă, el șofer!
Ferm hotărâți, ne demonstrează
Prin felul cum evoluează
Că autorul i-a gândit
Și plămădit,
Bazându-se pe-un fapt real...
Nu voi nega că în final
Sărutul lor,
În loc să fie arzător,
A fost cam plat...
(Nici nu m-a emoționat!)
L-am întâlnit și-n alte părți,
Prin filme și prin cărți.
De ce, întreb, acest sărut
N-a fost mai amplu conceput?
Da, să fi fost mult mai pregnant
Mai intensiv, mai captivant!
Cu-această lipsă cartea totuși este
Semnalul care dă de veste
Că autorul ne va da
Noi opere... etcaetera...!

P.S.

Pseudo-cronicuța literară,
Scrisă-ntre o cafea și o țigară,
Expediată simplu și spontan,
Se potrivește oricărui roman.
Și totuși, folosind acest clișeu,
Pe care-l rețușează tot mereu,
Amicul cronicar și-atinge-un țel:
Că nimeni nu se supără pe el.

ION RUȘ

Reportaj SENZAȚIONAL

— Dumneavoastră sînteți tovarășul Sindili Nicolae, mortezor la Atelierele „9 Mai“?

— Da!

— Îmi pare bine, tovarășe Sindili!

— Și mie!

— Lăsați!

— De ce? Îmi pare bine!

— Știți, eu am venit în problema valțului fin diferențial, la care dumneavoastră ați executat niște piese componente denuțite nuturi de pană.

— Îmi pare rău ...

— Vedeți? Formulele de politețe se potrivec uneori ca nuca în perete! Exact cum s-au potrivit nuturile lucrate de dv. la nasul de pe disc, parcă așa îi zice, nu?

— Da! Însă eu v-am spus „îmi pare bine“, pentru că vă respect...

— Mulțumesc! Dar dacă ați fi respectat și desenul cu dimensiunile respectivelor piese, astăzi nu ați mai fi avut ocazia să mă respectați pe mine, deoarece n-ar mai fi avut loc acest dialog.

— Putem să-l întrerupem. Eu nu vreau să vă răpesc timpul dumneavoastră, care desigur e prețios!...

— Nu-i mai prețios decît timpul destinat executării valțului, timp pe care dv. l-ați răpit, nu?

— L-am!

— Aș putea să scriu un reportaj teribil: „Senzaționala răpire de la Atelierele „9 Mai!“ În ziua cutare, la ora cutare, a avut loc, la Atelierele „9 Mai“ o senzațională răpire. Atacînd procesul tehnologic de execuție al produsului valț fin diferențial, mortezorul Sindili Nicolae a indus în eroare nuturile de pană de la reperatele 2 și 4 pe care, neexecutîndu-le conform cu dimensiunile indicate în desen, acestea nu s-au mai potrivit cu diametrul nasului de pe disc. Astfel a fost răpit timpul necesar execuției acestor piese. La fața locului au sosit factorii de răspundere din întreprindere care, constatînd faptul, au dat alarma.

Ce urme s-au găsit

S-au găsit slabe urme de tehnicitate la Sindili Nicolae, care, după cecă a executat nuturile de pană complet nevinovate, le-a mai executat și necalitativ. În Sectorul II Mecanic, unde lucrează tov. Sindili

Nicolae și unde s-au mai produs asemenea răpiri de timp, cazul a produs totuși senzație.

Reconstituirea

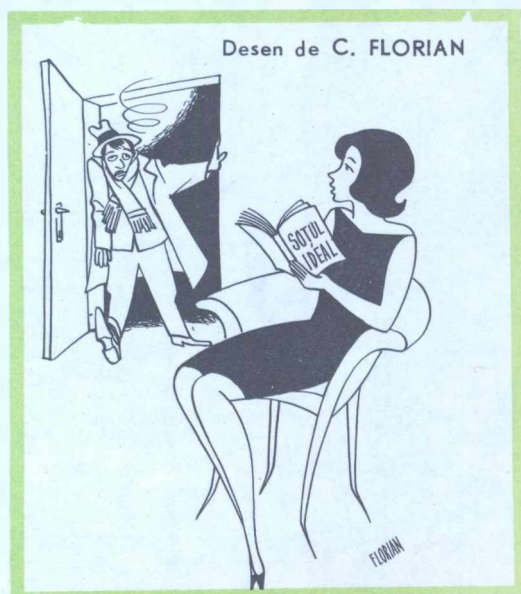
S-a hotărît reconstituirea execuției, adică s-a executat un nou nut de pană, ceea ce va necesita o altă serie de remedieri la montare deoarece piesele de schimb nu vor mai corespunde. În felul acesta a fost necesară o altă perioadă de timp, întrucît timpul răpit n-a mai fost găsit cu toate cercetările făcute; totodată, la fața locului s-a găsit un muc de țigară și urme de scrum. La analiză, s-a constatat că era vorba de calitatea pieselor pe care mortezorul Sindili o făcuse scrum.

Va urma

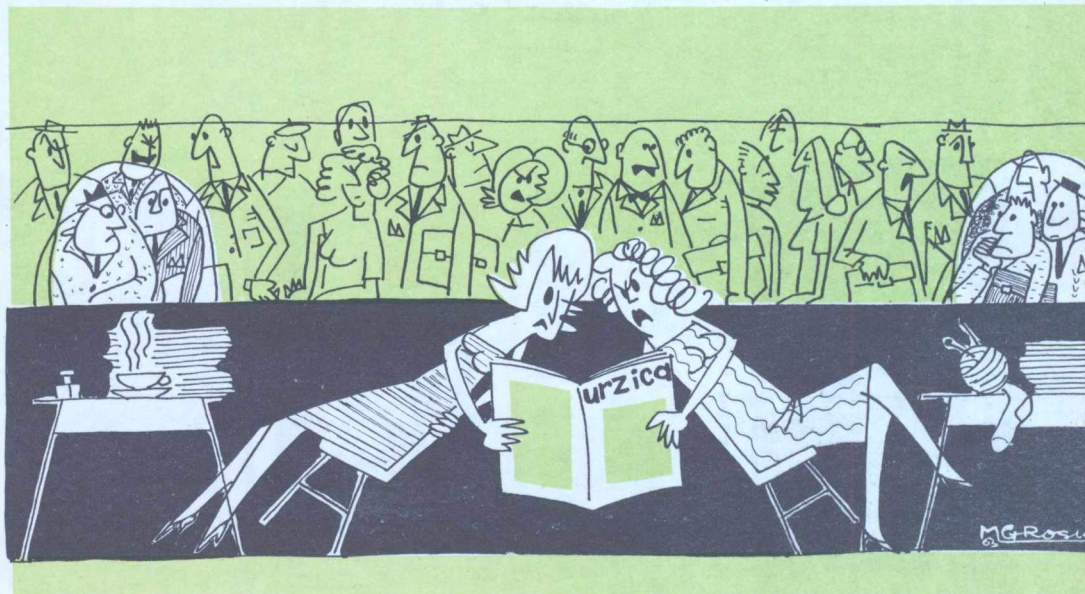
Ce va urma, că a și urmat. A urmat remedierea deficiențelor produsului, care s-a efectuat în sectorul III Montaj. Aceste remedieri și manopera în plus necesară au dus lucrurile pe o pistă nouă, care de fapt e veche în asemenea cazuri, adică au dus la ridicarea prețului de cost, o pistă nerecomandabilă pentru nici un factor angrenat în procesul de producție. S-a constatat însă că pe această pistă, alături de Sindili Nicolae au mai alergat maestrul Neagu Constantin și șeful Sectorului II Mecanic, maestrul Rece Dumitru, care, în loc să-l îndrume pe Sindili pe altă pistă, au alergat lîngă el. Este cel mai simplu lucru să se folosească aci jocul de cuvinte: „pe semne pe șeful sectorului, Dumitru, treaba asta l-a lăsat Rece“, dar acest calambur nu va fi folosit, în primul rînd pentru că e sigur că acum respectivii s-au încălzit și, în al doilea rînd, pentru că acest joc de cuvinte e ieftin; or, ieftin trebuie să fie numai prețul de cost.

Cu aceasta, reportajul nostru senzațional a luat sfîrșit. În rolurile principale: Sindili Nicolae, Neagu Constantin și Dumitru Rece (lasă că trece). Scenografia (adică desenul): nerespectată. Imaginea: nedorită. Sunetul: mai bine n-auzeam de asta. Machiajul: nu s-a prins, că s-a văzut tot. Regia: mai scumpă. Muzica:

SORIN RĂȘCANU

— Iar citești romane de dragoste?
— Nu, de data asta citesc unul științifico-fantastic...

— Ce zici, dragă, ce vechi e bancul ăsta cu funcționarele de la ghișeu!...

Desen de GROSU MIHAIL

DIN ZONA DOLARULUI

De unde e ruptă bătaia?

Un oarecare Franklin Cannon a fost condamnat de Curtea Supremă din Delaware (S.U.A.) să primească... o mamă de bătaie. Curat așa: în anul de grație 1963, sentința i-a acordat douăzeci de lovituri la spate, în văzul lumii. Probabil, ca să vadă toată lumea că bătaia e ruptă din rai... Firește, din raiul... capitalist!

Hitler în curte

În lumea marilor „libertăți“, fiecare face ce vrea în curtea lui. De exemplu, proprietarul bodegii „Bătrîna berărie“ din Munchen vrea să aibă o statuie. Și are. Apoi, vrea ca statuia să fie bustul lui Hitler. Și este. Cui nu-i place — zice el — n-are decît să nu intre în curte. De-altfel, proprietarul refuză categoric să scoată statuia, arătînd că n-are ce pune în loc. Cum, nu? Dar Adenauer???

O petrecere democrat-simandicoasă

Baronul Edmond de Rothschild, a organizat de curînd o mică petrecere. Au luat parte acolo prințul de Monaco, primul ministru al Franței, diferiți Rockefelleri, etc. Cît a costat banchetul, nu se știe. Se știe numai la ce sumă au fost asigurate în seara aceea bijuteriile respectivelor doamne: la 100.000.000 franci noi. Petrecerea a fost deschisă de primul ministru al Franței, Pompidou, care a toastat: „pentru libertate

Micuța Rosa Nuova din Totino s-a născut în zodia twist-ului. Văzînd-o copil precoce, mămica și tătucul au învățat-o twist de la vîrsta de 4 anișori. La 4 și jumătate dansa ca un om mare, iar la cinci anișori a dansat atît de mult, că și-a deplasat coloana vertebrală. Așa se face că micuța Rosa a părăsit zodia twist-ului și a intrat în zodia gipsului. Cu acest prilej, părinții au declarat rușinați: — Twist-ul nu e indicat pentru copii! Ca și cum pentru oamenii mari ar fi!

Ptğ.

În ultimii ani, aproximativ 3000 de copii pakistanezi au fost vînduți în Orientul Apropiat.

Intrigat de faptul că autoritățile pakistaneze și-au manifestat îngrijorarea față de acest soi de comerț, un „negustor“ din breasla respectivă a declarat: ce atîta tapaj, că doar și unii demnitari sînt... vînduți, și, deh, nu se poate spune că sînt copii!...

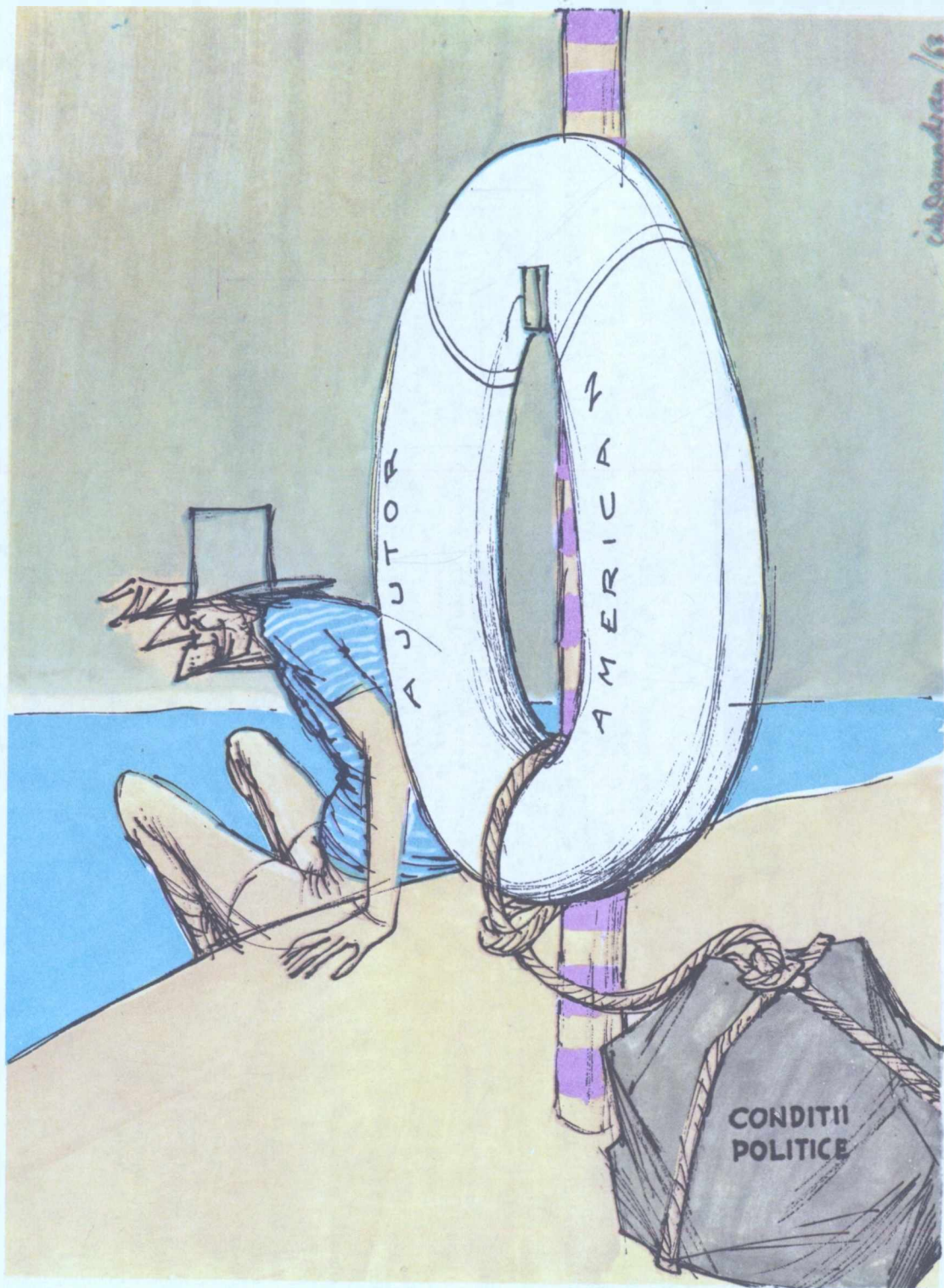

De curînd s-a anunțat că, în cursul anului trecut, pe șoselele din S.U.A. și-au pierdut viața în urma accidentelor de circulație 41.000 de persoane.

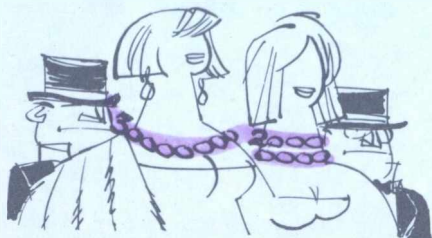
Un asemenea rezultat dovedește că în S.U.A. s-a înregistrat o mare performanță: trecerea pe lumea cealaltă în chip motorizat.

C U M Ă T U R O I U L I

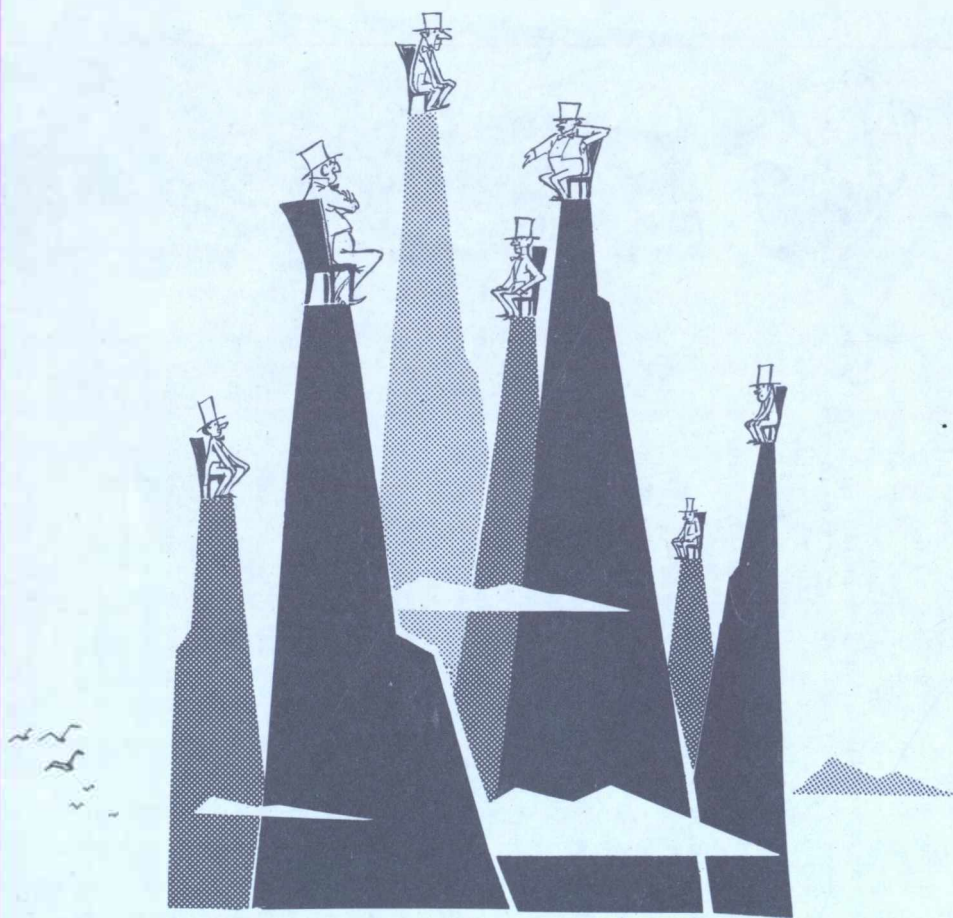
Un pastor luteran din Nürenberg a organizat în incinta unei biserici un concert de music-hall, cu care prilej un grup de tineri... evlavioși, au interpretat cîntecul: „*Facem vrăji cu ajutorul forței atomice!*“

Se pare că acest cîntec a iritat anumite cercuri de la Bonn care au găsit deplasat faptul ca într-o biserică să se cînte: „*Facem vrăji cu ajutorul forței atomice!*“.

Pesemne ar fi dorit să se cînte: „*Facem praf și pulbere cu ajutorul forței atomice!*“...

d.m.

ÎN TRE „PARTENERII” ATLANTICI

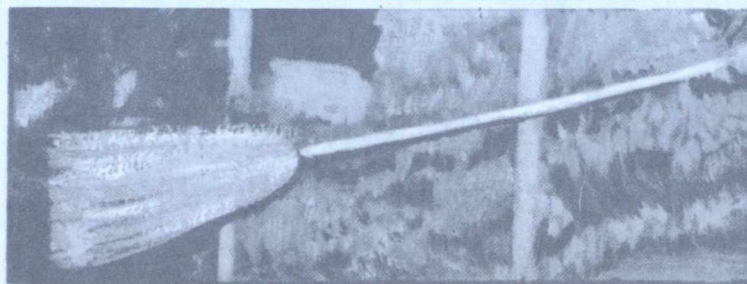

— Domnilor, nimic nu ne desparte!

Desen de EUGEN TARU

Australia, „aruncarea greutății” începe să fie înlocuită cu „aruncarea măturoiului”. Campioana mondială la acest „sport” este Margaret Campbell, din clișeu alăturat. Ziarele arată că nimeni nu minuieste măturoiul cu atita forță ca dînsa.

Să vedem cine mai are curajul s-o ia de nevastă!

LA AȘA CAP, AȘA...COAFURĂ

Din ce în ce mai modern!—aceasta este deviza coaforilor parizieni, care au „creat” coafura din clișeu alăturat. Ei au dat următoarea explicație: — Ca să fii întru-totul modernă, trebuie ca ceea ce ai pe cap să fie cît mai plin.

Și firește, în cap, cît mai goll!...

Știri

În Canada s-a anunțat o nouă mărire a taxelor universitare. Autoritățile recunosc că nu se așteaptă ca studenții „să primească noua măsură cu urale”. Sigur. Se așteaptă s-o primească cu parale.

***

După cum a anunțat un director din ministerul culturii al republicii Sudafricane, guvernul dă asigurări că toți cetățenii o vor duce bine pînă la urmă, cu condiția să nu fie negri. Ce condiție trebuie să îndeplinească negrii, ca s-o ducă bine, nu se precizează.

***

ultra- scurte

Primul ministru adjunct al Angliei, Butler, a declarat recent că Marea Britanie nu se amestecă în treburile interne ale Rhodesiei de sud și că guvernul de acolo acționează precum dorește. Probabil, vroia să spună că acționează precum dorește... guvernul britanic.

***

Așa cum relata de curînd revista „Newsweek”, Statele Unite doresc să exporte în Germania occidentală cît mai multe bunuri. Cît mai multe bunuri, dar și mai multe... tunuri!

***

La Miami a fost prius un tînăr delincvent de 19 ani, care a săvîrșit pînă acuma 27 asasinat și încercări de asasinat. Și cînd te gîndești că nu-i decît un începător!

***

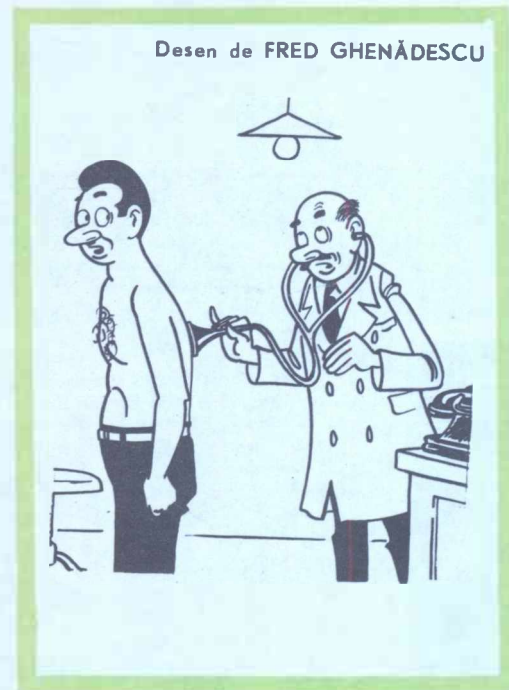
Condițiile de muncă ale tipografilor din Italia sînt atît de proaste, încît este din ce în ce mai mare numărul celor care sînt intoxicați, tipîrind cărți. Dar este și mai mare numărul celor care sînt intoxicați citindu-le.

— la vezi ce face bătațul dumitale!
— E în vacanță, las' să se odihnească!

Desen de A. LUCACI

DISTRACȚIE

Desen de FRED GHENĂDESCU

— 33... 33...
— Cereți prin centrală!

UNUL ESTE ILIUȚĂ!

nevoie? Eu cred că... văzînd și făcînd. Ne orientăm noi la fața locului.

— Fața locului e cursul de specializare, măi Iliuță!... Iar începi cu ale tale?...
— Păi, cu ale mele mă impac mai bine decît cu ale dumneavoastră, tovarășe inginer. Cursul cere timp, și

și timp n-am, cursul cere pregătire, pregătirea cere timp și eu timp n-am. Dar mă descurc, n-aveți grijă. Unul e Iliuță!

— Păi, ăsta e norocul nostru, că e unul, și nu doi!...

S-au înscris oamenii la cursul de specializare. Au învățat să strunească noile mașini. Le cunoșteau cu ochii închiși, deși n-aveau nici un interes să-i închidă, fiindcă s-au dovedit asemenea mașini, încît nu te mai săturai privindu-le nici cu șase ochi, plus un ochi magic dacă aveai. Cu noua secție se mîndrea întreaga fabrică. Leșeau pantofii pe bandă rulantă, frumoși, eleganți, lucrați ca de comandă, gata să te arunci în ei și s-o pornești la șosea.

— Grozave mașini, fraților! exclamă Iliuță. Butoane și manivele. Apeși aici și se fasonază talpa, răsucești de dincolo și se trage călcîiul, împingi de colo și consolidezi tocul...

Numai că Iliuță apăsa aici și sărea talpa, răsucea de dincolo și zbura tocul...

— Măi Iliuță, nu așa!

— Nu așa? Atunci încercăm altfel, că doar începe aera moarte n-are...

— Da, dar nici calificare...

— Lăsați fraților, mă orientați eu la fața locului...

E drept că se orienta, dar 15% din orientare mergea la rebut... Fiindcă mașina, fie ea și automată, e asemenea unui copil: oricît ar fi copilul de bun, dacă nu-i dai mîncare la vreme, dacă nu-l îngrijești, dacă nu-i citești în suflet, l-ai pierdut... Întîi scîncește, apoi slăbește, pe urmă o ia razna...

— Iliuță, nu izbutești să citești în sufletul mașinii.

— Păi, ce, mașina are suflet? se oțăra Iliuță.

— Are!... Nu i-l simți tu, dar și mașina are suflet...

— Așa e! Acum îmi dau seama. Are suflet, dar îl are de la mine, că mi-l scoate mie!... Nu vedeți că nu mă ascultă? Pantof e ăsta? Păi, mai frumos îl lucrăm la mașina veche...

— Orientează-te! Că doar unul este Iliuță!... zîmbea inginerul-șef.

— Aproape că nu mai este nici unul, îngina el, nădușind. Tovarășe inginer-șef...

— Ce e, măi copile!...

— Tovarășe inginer-șef, fie-vă milă de copilul dumneavoastră

necalificat. Treceți-mă la mașina veche. E prietena mea credincioasă. Ea nu mă înșală. Eu mă gîndeam că tehnica nouă e mai simplă. Te așezi în fața mașinii, apeși pe buton, iese marfa, bună-zuua, iei chenzina. Da-i complicat. Trebuie să știi cît să apeși, cînd să apeși, de ce să apeși, pe care să apeși, cînd să nu apeși, întoarce manivela, n-o întoarce, de ce să n-o întorci, de ce s-o întorci, trage-o sus, trage-o jos, sucește butonul, păi ce fel de automatizare mai e și asta? Ce fel de automatizare?

— Cu calificare!...

— Iar începeți? Zău, tovarășe inginer, treceți-mă la mașinuța mea veche. E fără butoane, dar și fără toane.

— S-a făcut!

— Să trăiți!

— Cu o singură condiție!

— S-a făcut, tovarășe inginer.

— Mîine dimineată vii la întreprindere în togă.

— Vă bateți joc de un biet necalificat, tovarășe inginer.

— Deloc. Înainte vreme, așa se îmbrăcau oamenii...

— Cum o să-mi pun togă, tovarășe inginer? Nici la circ nu se mai poartă. O să mă arate lumea cu degetul.

— N-o să te arate, că n-o să vii pe jos.

— Știu. Cu autobuzul.

— Nu. Îți faci rost de un poștalion. Te prezinți la fabrică în togă și poștalion.

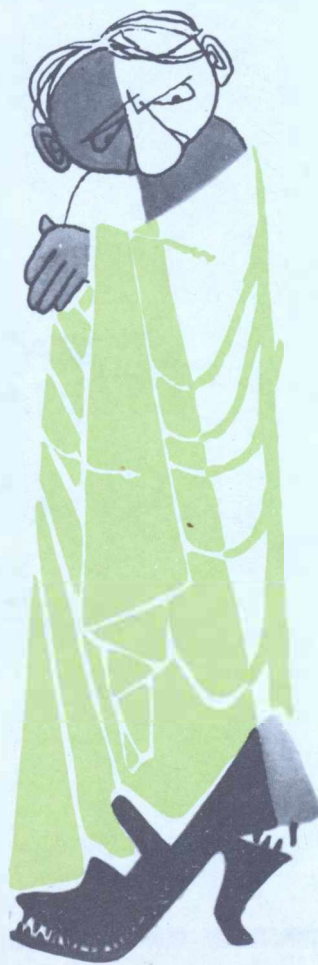
— Tovarășe inginer... zău... Tovarășe inginer...

— Ce?

— De unde naiba să-mi fac rost de togă? Și de poștalion... Așa că...

— Așa că...

— Așa că?... decît să răscolesc Consignația și talciocul în căutarea unor bunuri de larg consum daco-romane, cum e toga, mai curînd mă înscriu la cursul de calificare. Pe poștalionul meu de onoare... asta... pe cuvîntul meu de onoare...!

I. AVIAN

Pietonul

Apese brusc șoferii pe-a frinelor pedale,
Oprească-se tramvaiul instantaneu din cale,
Răstoarnă-se Gelax-ul, autocamionul,
Nu-mi pasă, loc să fie să trec eu: PIETONUL.

Revendic dreptul ăsta că-i moștenit din vechi,
Cînd o porneai pe stradă cu capu-ntre urechi
Și cînd puteai, în voie mergînd, citi ziarul
Că nu da peste tine trăsura ori tramcarul.

Mașina, troleibuzul, invenții mai recente,
Or fi, nu zic, mijloace de deplasări urgente
Și le admit să meargă, în goană, pe traseu
Condiționat s-o facă atunci cînd nu trec eu.

Că eu, făptură primă în regnul animal,
N-admit să-mi ia-nainte un prăpădit de cal
De-ar fi chiar zeci-pulere, cit are un motor,
Și eu, la colț de stradă, să trec în urma lor.

FLORIN IORDĂCHESCU

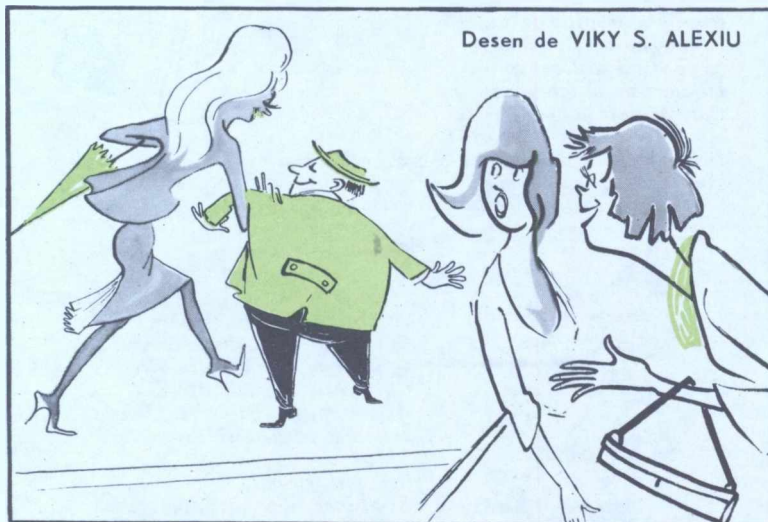
- Frumos grîul Să-l mănînci cu ochii
- Numai cu ochii, tovarășe poet, că e.. orz toată ziua!

Desen de AL. CLENCIU

Desen de V. TIMOC

- Și acum, după reparațiile, nu va mai ploua în casă?
- Asta nu depinde de noi. Întrebați... serviciul meteorologic.

Desen de VIKY S. ALEXIU

- Ce zici, dragă? Și în sezonul ăsta se poartă scurt!

Șah

C U... S T R I G Ă T U R I

...Și am fost mutați. Cei care lucram la ferma de păsări, am fost trecuți la sera de legume timpurii. Mi-a părut tare rău. Că, de zece ani de cînd sîntem în colectivă, m-am specializat în munca asta. Și îmi iubeam păsările. Dar și ele pe mine. În special găștele. Îngrijeam găștele de le mergeau fulgii... și în străinătate, că aveam multă căutare. Dar acum, gata! Voi lucra cu brigada mea la sera de legume. Mi-am zis că pînă la urmă ne descurcăm noi și cu legumele astea, că doar aveam zece ani de experiență... la păsări! Odată mutați, pînă să deprind meseria, și din obișnuința anilor petrecuți la ferma de păsări, uneori mă trezeam căutînd ouă de găscă sub răsadurile de pătlăgele roșii. Dar m-am dezobișnuit de ticul ăsta, mai ales că munca de la seră, cerînd calificare, noi începusem să facem cursuri de inițiere. E drept, pătlăgelele roșii, ardeii și castraveții verzi n-au fulgi, dar dacă înveți bine cultivarea lor, ajung să fie apreciați și peste hotare, ca fulgii. Ilie, cu brigada lui de mulgători, a fost mutat la stupina colectivei. Bineînțeles, nu ca să mulgă albișele. Spun asta deoarece unii neștiutori care au auzit că albinele dau lăptișor de matcă, să nu creadă cumva că lăptișorul ăsta se obține prin mulsul albinelor. La noile noastre sectoare de muncă ne-am văzut de treabă cu tragere de inimă. Dar, cînd să zicem că ne-am calificat și noi, iar ne-am mutat. Văzînd că mutările nu încetează, mi-a venit o idee. Am profitat de faptul că tocmai organizasem în colectivă un campionat de șah și, cum eram curioși să știm la care sector eram trecuți, ne comunicam asta în limbaj șahist. Așa se face că, întîlnindu-l pe Ilie în drum spre noul lui sector, îl întrebai:

- Ce mutare faci, Ilie?
- Din 2a-m3, bădie!
Din răspunsul lui am priceput că era mutat de la apicultură, grupul 2 de stupi, la „m3”, adică la grădinărie, parcela 3a, mazăre. Lui Culae îi strigăm:
- Mă, Culae, iar pe drum?
- Fac b3-a2 acum! mi-a răspuns el, zorindu-și oamenii. Era clar: Culae, deși se specializase la băterea laptelui dulce exprimat prin „b3” ca să facă unt din el, b1 și b2 fiind brînză de vaci și respectiv, de oi, fusese mutat la „a2”, adică la alăptarea vițeilor noi născuți, exprimați prin „a2”, că vițeii, ocupă în grajduri compartimentele 2! Ca să vorbim cinstit mutările astea aveau un mare avantaj pentru colectivă: tot stringindu-se mutările la noile sectoare... ne antrenam la șah! Pînă și tușa Paraschiva, care se arătase cam grea de cap cînd am vrut s-o învăț șahul, într-o zi mi-a strigat:
- Din „g2” noi ne mutăm în „c3”... Vă salutăm!
Deci era mutat cu echipa de femei de la gogoșile de mătase la curci, cocoși și curcani. În felul acesta eram la curent cu mutările. Audiam mereu conferințe de specializare, că sectoarele unde eram mutați cereau muncă calificată. De abia învățam cîte ceva, că iar ne mutam. Odată, chiar, trei brigăzi din trei sectoare au fost mutate. Și-l întîlnii pe Ilie:
- N-ai idee, mă Ilie, ce mutare vrea să fie?
- După cîte mi se pare, asta e... rocada mare! îmi spuse Ilie.
De un singur lucru mi-e frică: fiind mereu mutați așa, să nu iasă din mutările astea... mat veniturile colectivei noastre! Că vorba poetului: „Dacă noi tot ne mutăm, în hambare ce cărăm?!“

VASILE RĂDULESCU

Povestea o ladă...

Deși la început eram o scindură, pînă la urmă am ajuns bine făcută, pentru că am nimerit la un tîmplar bun. De cum m-a luat în primire și m-a văzut necioplită, omul a început să mă bată... în cuie. Din cauza durerii, săraca de mine făceam mereu fețe fețe, din care am rămas numai cu patru. Așa m-am trezit o ladă modestă, însă bine legată, intrucît mi se puseseră întărituri la colțuri.

Iar într-o zi, am ajuns la fabrica „Seineana” din Seini, regiunea Maramureș, într-o magazie, alături de alte surori de codru. Aici, după o vreme, m-am văzut cu forme pline... de drojdie de bere care mă făcea să mă umflu... în scinduri. Și, pe cînd așteptam cam de multie să plec la beneficiar, o surată de carton, însă fadă, adică fără conținut, mi-o trînti:

— O faci pe bătoasa, deși uite, ești pe drojdie...

— Cum să nu fiu, dacă și lăzile de sub mine sînt pline cu marfă? am înțepat-o și eu cu un cui de-al meu bătut numai pe jumătate.

— Ești pe drojdie, adică n-o duci mult!
— Într-adevăr, n-o duc mult. Că de aici pînă la Suceava este o distanță relativ mică...

— Nu de asta, dar prea stai de mult pe căldura asta de iulie.

Eu, simțind că îmi sare țandăra, i-am trîntit-o:

— Parcă ai fi de hirtie și nu de carton!

— De ce?

— Te îndoiești de marfă că nu ține pînă la destinație!

Apoi am ajuns pe drumuri, plecînd, în sfîrșit, spre gară. Acolo, cel care ne-a condus din partea fabricii s-a mulțumit să ne lase în plata... beneficiarului și s-a întors fără să se mai îngrijească de noi. În gară, deși stăteam pe rampă, am fost lăsate pe

linie moartă, pentru că nimeni nu ne urca în vreun tren spre Suceava. Și, slavă... împiegatului de mișcare, treceau o mulțime pe acolo! Am început să filozofez în scindurile mele: „De ce nu m-a făcut tîmplarul masă și nu ladă? Acum aveam picioare cu care să mă urc singură în vagon!”

În fine, ne-am suit în tren, de unde speram să nu mai cobor pînă la destinație. Dar socoteala din vagon nu se potrivește cu cea din itinerar căci de coborît, ce e drept, am coborît, dar prin stațiile de transbordare. Acolo ne odihneam pe cite o rampă, că o dată o surată m-a întrebat de ce nu ne mișcăm.

— Dacă sîntem bătute în cuie! am lămurit-o eu.

Așa era drumul nostru. Ne transformasem din lăzi în actori, pentru că mai tot timpul ieșeam la rampă, pînă ne-am oprit la Suceava. Și chiar din gară mi-am dat seama cît de ospitalieri sînt sucevenii. Nimeni nu se grăbea să ne evacueze din vagonul de marfă.

— Uf, mă coc! suspină o ladă.

— Cum să nu te coci cînd ai drojdie de bere?

De fapt, ce vină avea marfa dacă noi stăteam în vagon înghesuie ca sardelele? De aceea nu m-am mirat că o surată mi-a șoptit între patru... fețe:

— Sînt learcă de transpirație...

— S-o fi topit drojdia de dorul să intre în piine mai repede!

— Ba se topește de arșița verii. Și dacă știam cît ne poartă pe drumuri, aranjam să fiu trimisă la Recea...

— Cum aranjai?

— Foarte simplu. La Seini aveam o pilă. O uitase cineva pe capacul meu!

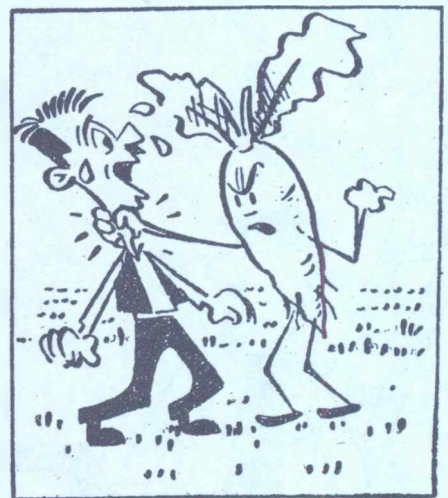
Tîrziu de tot s-a terminat și odihna noastră pasivă din vagon. Eu, împreună cu alte lăzi de drojdie de bere, urma să trec la

I.C.R.A. Suceava. În camionul care mă ducea spre depozit mă gîndeam că nu se poate să nu mă trateze acolo cu ceva. Și tare mi-ar fi plăcut niște orez cu lapte. Știți, are... cuișoare. Dar, cînd colo, am fost tratată la I.C.R.A. doar cu refuz. Pasă-mi-te, făceam parte din cele 2,8 tone de drojdie de bere necorespunzătoare calitativ din cauza căldurii și a drumului intermiabil. În clipa aceea, am simțit cum îmi crapă... scîndura de rușine. Deh, ca ladă, eu aveam... chereștea!

pt. conf.
V. D. POPA

Nota autorului. Deși necorespunzătoare calitativ, drojdia de bere de la Seini respinsă anul trecut de recepție, cum vedeți, tot a folosit la ceva. La... acest material. Cei vinovați ar fi preferat să folosească la cozonac. L-ar fi înghițit cu nucă și nu cu noduri.

LA G.A.C. FĂDIMAC

— Nu mai strînge, că mă sufoc!
— Nu-l nimic! Să știi și voi cum ne sufocăm noi din cauza buruienilor.

(Din ziarul „Drapelul roșu”
Timișoara — reg. Banat)

UNITĂ ASCULTĂTOR

Acolo unde mulți copii
Dau ochi cu viața-n prima zi
Și unde proaspetele mame
Discută numai despre... grame,
Un om cuprins de nerăbdare
Se plimbă-n sala de-așteptare,
Punîndu-și plin de duioșie
Probleme de... „biologie”.
Și căutînd a da răspuns
Dilemei mari, de nepătruns,
Care frămîntă pe-orice tată:
„O fi băiat sau o fi fată!”
Dar meditînd de-aproape-o oră,
Concluzia o trase-o soră
Ce izbucni ca o săgeată

Spre noul tată...

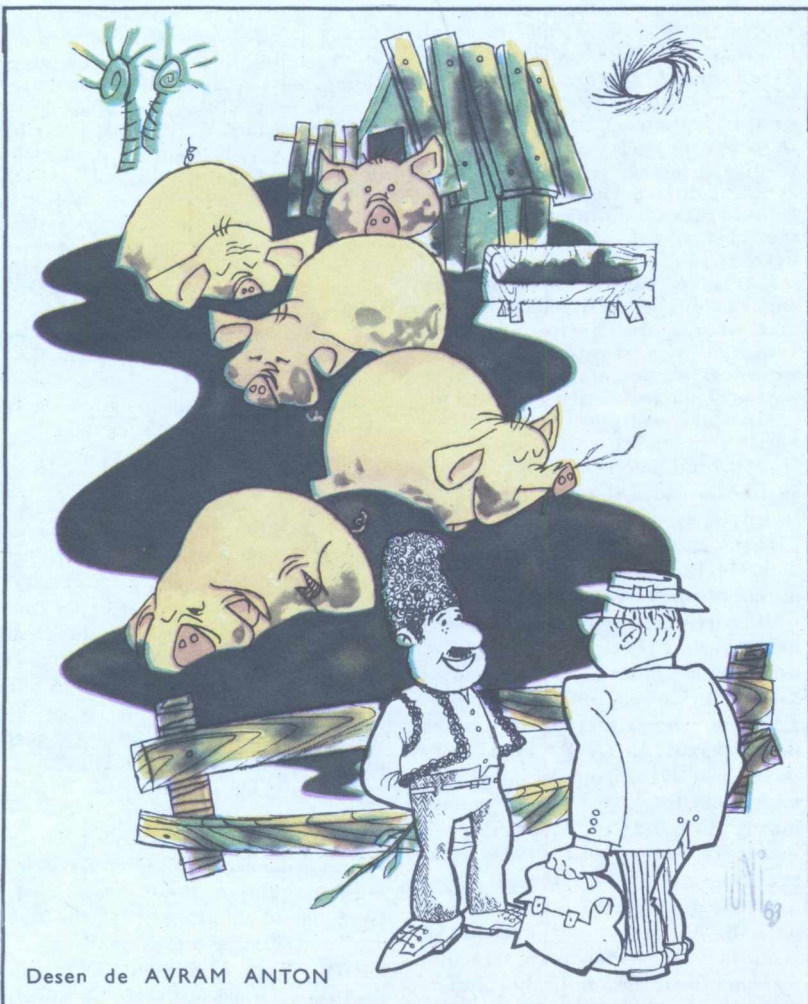
— Ce e?

— Fată!

„E imposibil! E trădare!”
(Tipă taticu-n disperare,
Leșindu-și ca năuc din fire
Cînd auzi această știre...)
Atît a spus... căci, vai, leșinul
Îi stîNSE vorbele și chinul!

Cu chiu, cu vai, își reveni...
Și-atunci, discret, mărturisî
Că șeful i-a recomandat
Să-i nască soața un... băiat!

SIG. HOROVEANU

Desen de AVRAM ANTON

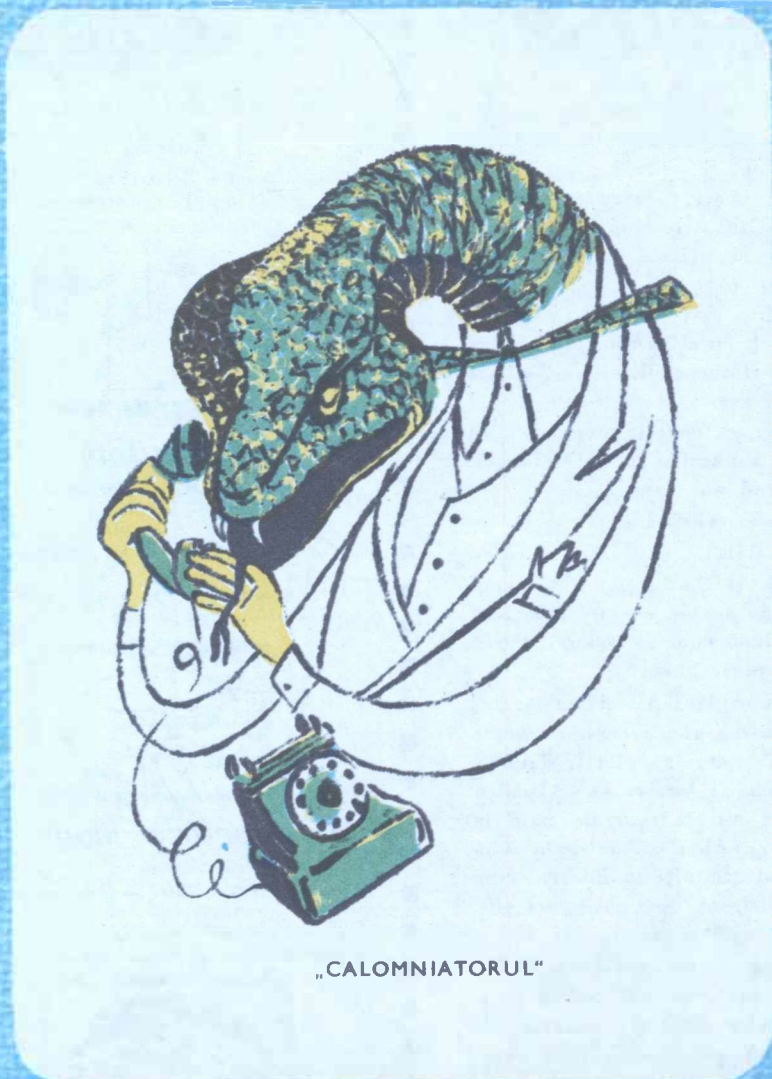
— După cîte văd, nu prea respectați zooigiena!
— Ei, și dumneavoastră, tocmai la porci vă uitați...!

„BĂIAT CU CARTE...”

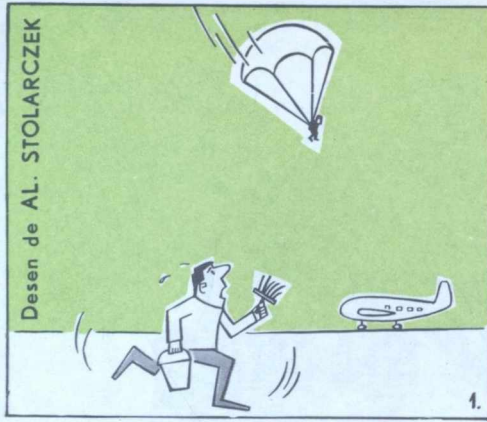
„CURIOSUL”

„CALOMNIATORUL”

„DROJIA”...

„Aterizare la punct fix”

— Nene, să ți-o dau eu ?

r ä b

Vă prezentăm...

În secția placaj de la IPROFIL București, unitatea VII, treburile nu merg prea bine. Acest frumos insucces n-a apărut cu una cu două. A apărut o dată cu modul defectuos de organizare a muncii, statornicit de maestrul de fabricație A. Salomeia, care, datorită unui fel special și original de coordonare a treburilor în schimbul respectiv, a reușit obținerea unor performanțe care au făcut un schimb fruntaș în ceea ce privește rămânerea în urmă. Acest fapt este cu oscar de... la IPR... să... schimb... Salomeia. Adică... arg, că dacă ar merge n-... sta în loc!... Este deci necesar ca maestrul A. Salomeia să-și schimbe de urgență felul de a munci, pentru că n-are rost ca o secție de placaj, în loc să furnizeze articole de lemn, să furnizeze... articole de gazetă!...

BAIE NOUA

obiceiuri... vechi!

Nu demult, salariații de la Atelierele „Constantin David” din București au avut o mare bucurie: li s-a dat în folosință o baie nouă. Baia — modernă, nimic de zis! — i-a mulțumit pe toți cei prezenți și absenți care au aflat ulterior.

După un timp, la baia nouă s-au găsit să vină și oameni cu obiceiuri... vechi.

Primul care s-a prezentat a fost Donciu Florea. După ce a făcut un duș și-a zis cu-n aer de om îmbăiat: „Halal baie, nentule! Apa trece, pietrele rămân! Acum, că am folosit-o din plin, să le las la plecare ceva... de reparat!” Și a început să scoată sitele, să infunde chiuvetele, de fiecare dată zicînd „pagubă-n ciuperci!” — și cînd a terminat nu mai era paguba în ciuperci... era pagubă în avutul obșteze.

— Da' ce faci aici, băiatule? i se adresă Dumitru Dimăncescu, care venise și el să facă un duș. Păi cu... robinetele ce-ai de gînd?

Și a început și el să se „joace” cu robinetele pînă în clipa cînd, hop a sosit la fața locului cineva din conducerea întreprinderii precum și mai mulți salariați care, văzînd că baia nouă arată ca după taifun, i-au întrebat: dv. ați făcut și baie și... pagubă?

— Da! au răspuns ei.

— Ei bine, atunci să plățiți toate stricăciunile, ca să vă învățați minte...

— Se poate, pentru niște robinete și site? A fost un fel de joacă. Cum o să plătim, că doar nu-i joc de noroc!

— Bine, măi băieți, e frumos să distrugeți cu atîta ușurință lucruri pe care întreprinderea le-a plătit cu bani grei?

— Păi, să vedeți, tovarăși... au început s-o scalde cei doi îmbăiați. Noi, cînd am văzut...

— Ce-ați văzut?

— ...Baia!

— Ei și? Dacă ați văzut-o cum arată, ce nevoie era s-o faceți să arate după cum se vede?... Parcă nu v-ar place baia!

— Ba ne place! Altfel nu veneam!

— Nu era nici o pagubă! Acum însă va trebui să plățiți daunele cauzate băii! Asta ca să vă lecuiți. Că doar n-o să reparăm baia în fiecare zi. Abia am dat-o în folosință, toți ceilalți au folosit-o cum se cuvine, și voi gata, ați și... învechit-o! Am terminat!!

Și, într-adevăr, cu aceasta discuția a luat sfîrșit! Sperăm că și apucăturile celor doi amatori de baie și în special de stricăciuni...

VALERIU FILIMON

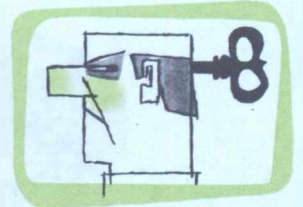
fabule

PITICE

de STELIAN FILIP

Cheia

Descuie broaște și lăcate
Dar nu și... capete-ncuiate!

Necesitate

Un Muscoi, într-o grădină,
O întreabă pe Albină:
— Pentru ce, cum știi prea bine,
N-am și eu un ac, ca tine?

Zice-Albina: — Prast mai ești...
Îi'ndcă n-ai ce să păzști!

Metamorfoză modernă

Stă Pupăza pe scaun, la coafor,
Să-i tundă creasta și să-i dea cu clor

Că ea, de azi încolo, în poiană
S-a hotărît să pară... coșofună!

Cine se aseamănă, se adună

Printre salariații Depoului I.T.B. Ducești se numără și surorile Ursan Georgeta și Coman Elisabeta, care în materie de lipsă de disciplină se au ca frații... Când lipsește una, lipsește și cealaltă, fiind se învoiește una se învoiește și soră-sa și uite așa, de când depoul I.T.B. Ducești le-a... garat pe schemă.

Cît o să mai dureze această situație, n-am putut afla, deoarece cele două surori sînt foarte discrete. N-au spus nimănui nici un cuvînt.

Sperăm însă că ele vor face o cotitură, pentru că vedeți și dv. că... dreg... au gime...

În Intrarea Movila Craiova orașului Craiova deseori fenomene amuzante. Vedeai, de pildă, pe cîte cineva că imediat ce ajungea într-un loc anume situat pe traseul acestei intrări dispărea... centrul pămîntului. Interesându-ne în legătură cu acest caz,

am aflat că la mijloc era vorba despre un capac de canal care, avînd circumferința mai mică decît ar fi trebuit, se transformase într-un fel de trapă. Cum călcai pe el se lăsa într-o parte și gata, deveniai scafandru!...

Asemenea surprize ocazionate, se pare, involuntar de către ICAB ar fi bine să fie anulate, nu de alta, dar cui i-ar face plăcere ca în loc să nimerescă în casă să se pomenească dedesubtul ei?

Cel puțin dacă în asemenea cazuri s-ar pune un anunț:

— Atențiune! Intrarea în Intrarea Movilei strict oprită!

Astfel de capace model „Unde ai dispărut?” e de dorit să fie înlocuite cu capace model „Călca fără grijă!” Că, doar n-a solicitat încă nimeni să se organizeze excursii subterane...

Se mai întimplă...

În plin centrul orașului Craiova se află un impunător Muzeu de Artă care are o bogată colecție de tablouri, obiecte, sculpturi etc. Separat de toate aceste comori, muzeul posedă și o directoare pe

nume Mindrescu Niculina, care dacă în adevăr obișnuiește să folosească salariații aflați în subordinea ei pentru diferite servicii personale, — în schimb pleacă din localitate fără să aibă vreo delegație specială, timp în care, ce e drept, e... foarte adevărat, nimeni nu se poate plînge de dînsa.

Cu toate acestea, multă vreme sfatul popular regional nici nu știa ce știe să facă și să dreagă directoarea acestui muzeu. Artă, nu altceva, că altfel nu reușea dînsa să facă față inerențelor piedici (auzi dom'le!) care apar cînd vrei să faci un abuz, fie el cît de mic.

În sfîrșit, acum s-a găsit de cuviință să i se ceară directoarei să-și vadă de treabă, iar de... treburi numai în timpul liber și personal, nu cu personalul de la muzeu.

Deci, bine zicea unul din cunoscătorii acestui caz că: s-a stins fala falnicei Mindrescu!...

Lapte la bidon și la discreție

În cadrul Atelierelelor de reparat material rulant din București, cu

problemele de protecția muncii se ocupa tehnicianul D. Vizitiu. Zic se ocupa, pentru că în prezent nu se mai ocupă, deoarece în timp ce se ocupa s-a ocupat și de niște nereguli.

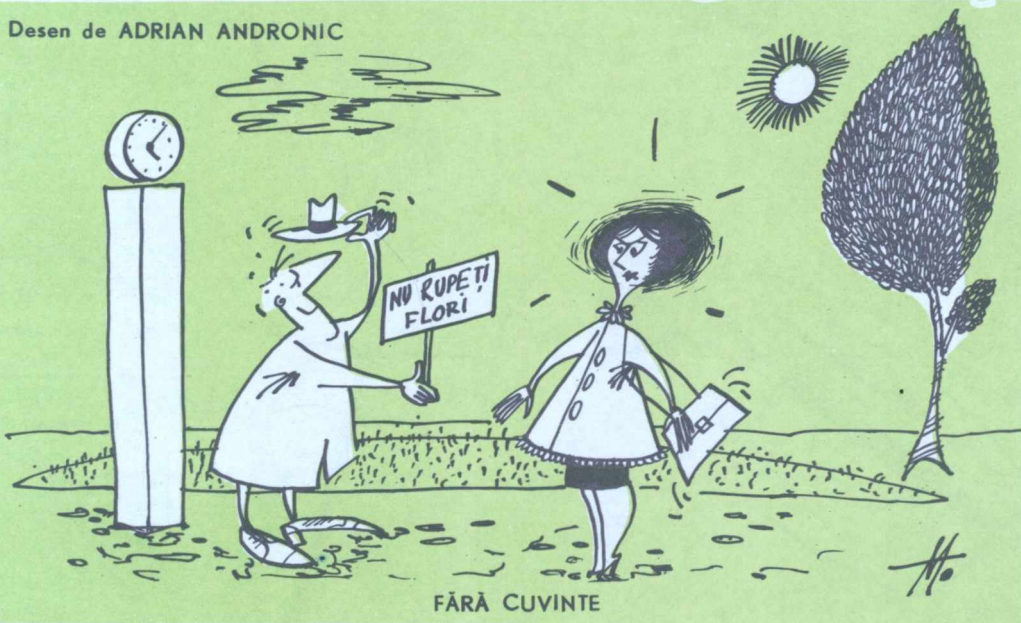
Adică: el fiind acela care distribuia lapte celor ce trebuiau să-l primească drept antidot, a comandat lapte și pentru cine nu trebuie să primească lapte, drept care luni în șir cîțiva amici de ai săi au băut pe gratis lapte dulce (nu antidot) pînă li s-a acrit!...

Pînă la urmă însă, cu ocazia unui control s-a anulat comanda de 10 litri comanda zilnic suplimentar de Vizitiu — care, după cum am arătat, a făcut din calitatea sa de responsabil cu protecția muncii un fel de muncă cu protecția prietenilor.

Așa stînd lucrurile, se pare, spunea cineva, că D. Vizitiu a fost victima unei mici confuzii: a crezut, dragul de el, că Atelierele de reparat material rulant au profil de doică!...

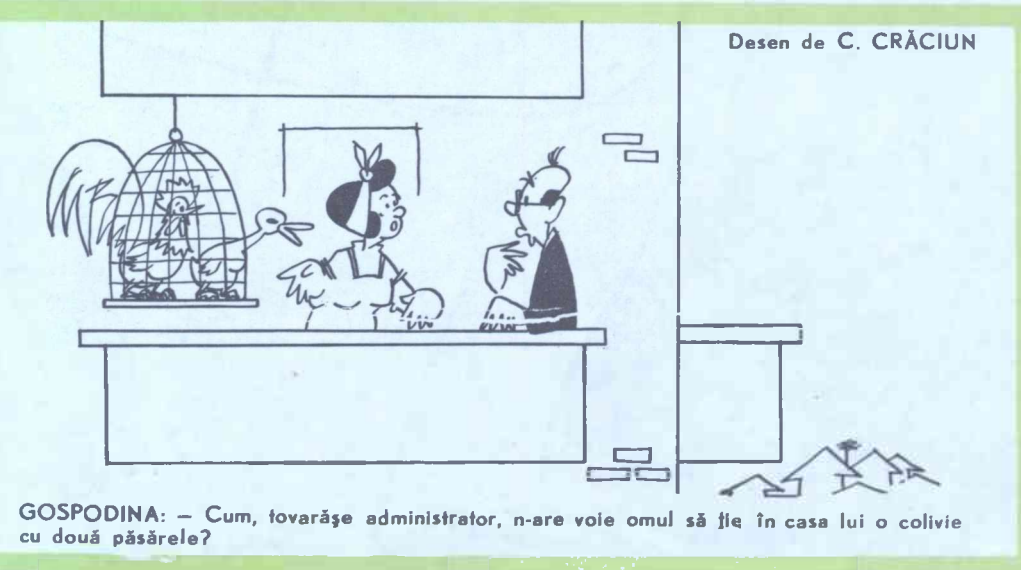
DAN MANOLESCU

Desen de ADRIAN ANDRONIC

FĂRĂ CUVINTE

Desen de C. CRĂCIUN

GOSPODINA: — Cum, tovarășe administrator, n-are voie omul să île în casa lui o colivie cu două păsărele?

NEGRU PE ALB

În colecția „Oameni de seamă”, criticul de artă Petru Comarnescu semnează un studiu interesant și documentat despre pictorul N. N. Tonitza...

Dar... uimitoare este constatarea pe care o face în această lucrare despre un Ianus (cel cu două fețe) contemporan:

„Totuși, tipul frecvent de femeie ce apare în tablourile sale este inspirat de chipul și figura soției sale”. (pag. 192)

Femeia cu două chipuri...

***

Revista „Cinema” ne aduce, între altele, în primul număr, o prețioasă... contribuție la istoria literaturii franceze:

„Eroina sa (a regizorului Jean Luc Godard) amintește de Nana lui Balzac” (pag.29)

Un singur lucru ne miră: lipsă de originalitate a lui Balzac față de această lucrare a sa, inedită, căreia i-a dat un titlu identic cu cel al romanului lui Zola!!!...

***

În ediția a II-a a romanului „Singur printre dușmani” de Iuri Dold-Mihailik (în traducerea lui N. Guma), descoperim niște preocupări bizare semnalate în fraza: „A, asta-i pendula mamei, care stă atîrnata deasupra divanului”. (pag. 254, vol. I)

Păcat că nu ni se spune și cît timp obișnuiește respectiva mamă să se dedea la asemenea preocupări ciudate!

PĂTRAȘCU ION SÎRBU

URZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25, Telefoane: Secretariat: 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34

Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27

În S.U.A. se reduc mereu alocațiile bugetului social în favoarea celui militar (Ziarele)

